

og nærmest ligner et kludetæppe af forskellige elementer, der bliver stykket sammen til ét forslag. Dette fjerde element går som nævnt ud på at gøre det gratis for en dømt at indbringe sagen for retten igen med henblik på ændring eller ophævelse af en idømt foranstaltning, jf. straffelovens § 72.

I dag er det sådan, at udgangspunktet er, at personen skal betale, men den en mulighed for at kunne slippe i særlige tilfælde, hvis sagen ikke falder ud til personens fordel. Forslaget ændrer princippet til, at hovedreglen skal være, at man kører gratis igennem, dog med en mulighed for, at personen i særlige tilfælde skal betale sagens omkostninger. Ministerens argument er, at nogle kunne afholde sig fra at få en foranstaltning prøvet med henvisning til, at det kunne risikere at koste dem penge.

Jeg mener ikke, det argument holder, for hvis man sidder i en situation, hvor man er blevet idømt en eller anden foranstaltning, og der så opstår en ny situation, ja, så vil man selvfølgelig lade sin sag prøve, hvis man er sikker på at vinde den. Men det skal selvfølgelig heller ikke være sådan, at vi tilsidesætter retssikkerheden, og derfor må udvalgsbehandlingen føre til, at ministeren anskueliggør behovet for denne ændring, og kan ministeren anskueliggøre, at der ligger et behov her, så er vi selvfølgelig klar til at se meget positivt på det.

Men sammenfattende: Vi er relativt positive. Der er nogle småting, som vi gerne så ændret, og det vil vi så forsøge at få gjort i løbet af udvalgsbehandlingen.

Søren Søndergaard (EL):

I det fremsatte lovforslag er der elementer, som Enhedslisten kan gå ind for: øget brug af samfundstjeneste og øget behandlingsindsats over for de seksualforbrydere, som i dag ikke modtager nogen behandling. Men loven har også elementer, som vi ikke kan støtte i den nuværende form, først og fremmest spørgsmålet om øget anvendelse af forvaring.

Enhedslisten er principielt imod tidsubestemte forvaringsdomme. Det er vi, fordi vi mener, at der dermed sker en uheldig sammenblanding af behandling og straf. Spørgsmålet er jo, om et fængsel er det bedste miljø at behandle folk med alvorlige psykiske problemer i. Det kan der rejses alvorlige indvendinger imod, hvilket bl.a. også er gjort af Jørgen Ortman, der har arbejdet som psykiatrisk overlæge lige præcis på Anstalten ved Herstedvester, hvor mange af de

seksualdømte sidder. I fagbladet Sygeplejersken skrev han for nogle år siden:

»Såvel generelt som i relation til sindssyge kriminelle har der i Herstedvester til stadighed bestået en konflikt mellem behandling og straf. Denne konflikt blev skærpet ved ændringen fra lægelig til juridisk ledelse, idet straffuldbyrdelsen herefter blev det absolut primære, og behandling ikke har kunnet gennemføres, hvor den på den mindste måde var i modstrid med strafprincippet.«

Der er derfor vores opfattelse, at folk, som gentagne gange har begået alvorlige seksualforbrydelser, bør behandles som de karakterafvigere, de er, og idømmes en behandlingsdom. Dermed gives der også mulighed for at indespærre en person i ubestemt tid på en behandlingsinstitution, men det centrale er ikke straffen, men netop behandlingen, så nye forbrydelser undgås.

Vi er enige med Dansk Psykiatrisk Selskab, når de i deres hørings svar skriver, at ud fra en lægelig synsvinkel vil det være særdeles vanskeligt at afgrænse de få yderligere personer, der efter forslaget formodes at blive idømt forvaring. Og vi kan også tilslutte os deres frygt for, at der er risiko for en udglidning, således at antallet af forvaringsdomme stiger mere end forudsat.

Denne frygt bliver ikke mindre, når Justitsministeriet i bemærkningerne udpeger anklagemyndigheden som instans for retssikkerheden, denne, som man skriver, vil »føre løbende tilsyn med, om der er grundlag for at ophæve eller ændre en dom til forvaring.« Det er jo næsten en joke, især når man tager i betragtning, at Justitsministeriet selv i et svar til Folketinget har måttet erkende, at anklagemyndigheden frem til i dag ikke i ét eneste tilfælde har begæret en prøveudskrivelse.

Formålet med at kunne idømme de her forvaringsdomme er måske først og fremmest at kunne tvinge medicinsk kastration igennem, for det er jo det, der er formålet. Der står således i bemærkningerne til forslaget: »Erfaringen viser, at indsattes villighed til at indgå i en behandling ofte er begrundet i et ønske om at opnå forskellige frihedsgoder, herunder prøveudskrivning fra forvaring.«

Det er det, som man på normalt dansk vil kalde tvang. Justitsministeriet kunne godt have præciseret det mere: Der er ingen, der kommer ud af forvaring, uden at de accepterer medicinsk kastration.